

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Oehlenschläger, Adam.; af Adam Øhlenslæger.

Anden April 1801 : en dramatisk Situation

2. April 1801.

København : Fr. Brummer, 1802

44 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Plunder April 1801.

26th, 1802.

55, - 250.

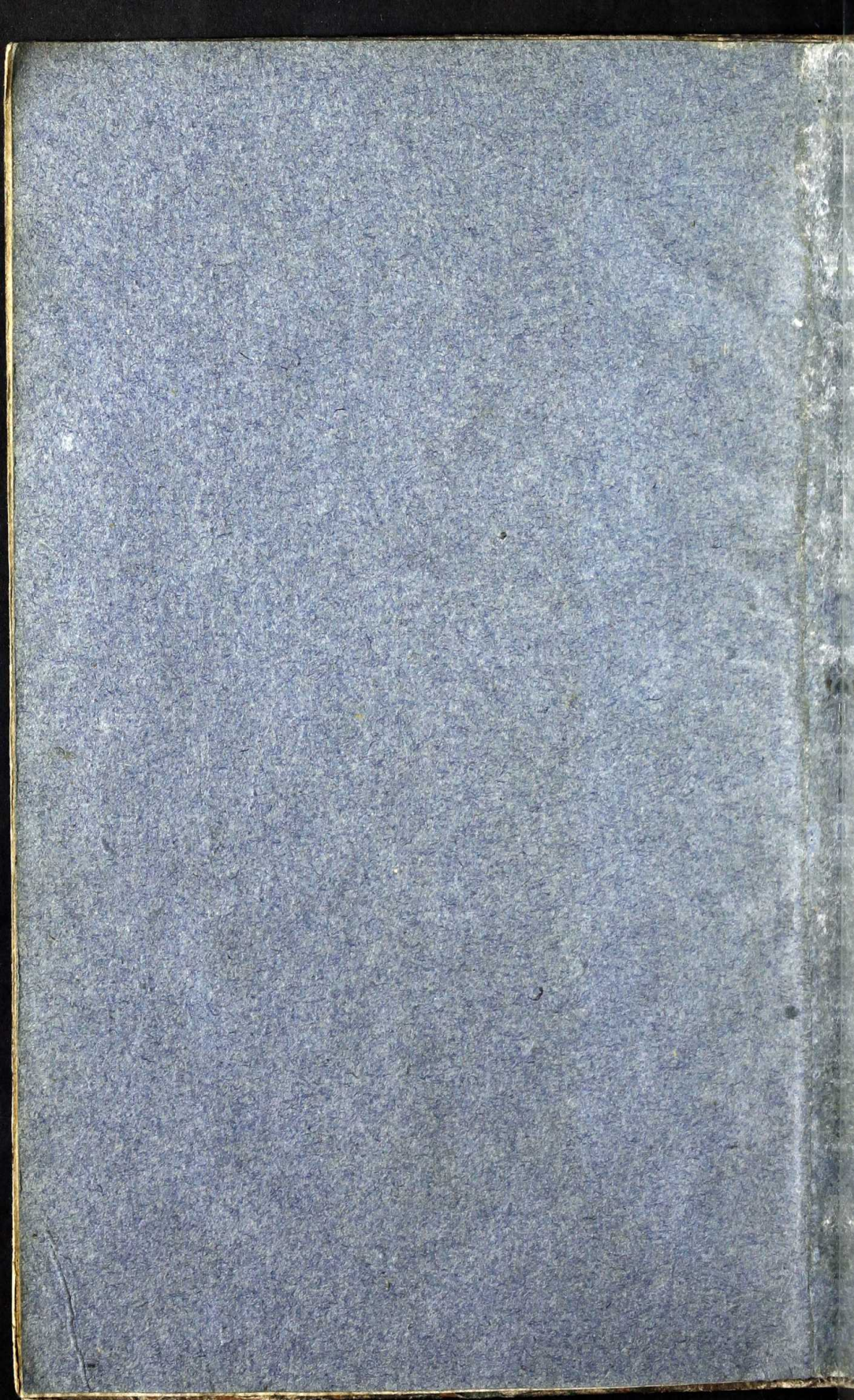

J. C. Frick
/

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130012442344

Anden April 1801.

En dramatisk Situation.

Af

Adam Ohlenslæger.

Ne careat pulcra dies nota!

Hor.

Kiebenhavn, 1802.

Trykt paa Universitets-Boghandler Fr. Brummer &

Forlag, hos E. M. Cohen.

De H a n d l e n d e:

Halvorsen, Embedsmand.

Wilhelm, hans Son, Søofficer.

Carl, hans Son, Student.

Georgine, hans Datter.

Ludvig Staalbye, Søofficer.

Jakob, Opvart i Huset, gammel afskediget Matros.

Erik, Matros.

Borgere. Studenter. Landsoldater.

Scenen er i Kiøbenhavn, i Halvorsens Huus.

Georgine.

Man hører Kanonaden uendeligt. I det Scenen begynder,
gaar hun hen og sætter sig ved Klaveret.

Romance.

Ad Sundet en truende Flaade gik,
for Kiøbenhavn at bekriige.
Karl Gustav smilte med stolten Blik:
„Snart eier jeg Danmarks Rige!”

Men Fredrik den Tredie rolig sad
midt i sin elskede Nede;
og hver en Borger i Arelstad
trak Sværdet taus af sin Skede.

„Du arme, stolte, ærgjerrige Mand!
Ved Gud du er at beklage!
Dræber du Freden i vort Land,
vor Tak dig neppe vil smage.”

Men frem han stevner med vredelig Hu,
og tænkte vi skulde blegne.

Da hvinede Sværdet med Dødens Gru —
Endnu er vi vore egne!

O Sang du trøster mig! Tak ædle Staalbye!
Den bærer Præget af din Aand: Saa simpel,
saa uforfærdet. Og naar skrev han den?

En Time før han ilede til Kampen.
Ja Danmark! Danmark! du maa være stolt
af dine Kiemper. Staalbye! O mit Hierte!
Hvad Fædrelandet vinder taber du!

Thi kunde den som elskte være rolig?

Saa rolig? Aldrig! Blusse kunde han
for Landets og sin egen Ære, og

han kunde ile som et Lyn i Striden,
og slaae, og blive Danmarks største Helt.

Men vandre rolig, kold, med Overlæg!

O Georgine det har du jo vidst
forlænge siden at han elsker ei.

Men jeg (stirrer veemodsfuld hen for sig)

Jeg elsker ham! (Efter kort Tausshed staar

hun op og siger med Rasthed og Varme) Jeg elsker ham!

I dette høitidsfulde Dieblif,

da han med sine Brødre staaer og strider

for Dannemarks Lyksalighed og Vre,

i dette Dieblif behøver ei

den arme Piges uforstaaede Hierte

at skjule sig, i dette Dieblif

behøve hendes Kinder ei at rødme

ved den Tilstaaelse: Jeg elsker ham!

(Kanonaden tager til)

O Gud! Ha styrk dig svage Georgine

du elsker Helten og dog zitterer du?

O hvis han falder! hvis han alt er faldet!

(Han synker ned paa Stolen)

Og Vilhelm! Du min elskte ædle Broder!

De staaer i Blod! I deres Brødres Blod!

Omtordnede af Dødens visse Bud!

Ha! jeg vil trøste mig, Gud er en Fader!

2.

J a k o b kommer syngende ind, uden at lægge Mærke
til Georgine.

Nu Hurra! I søevandte Gutter!

O lad det gaae lysteligt til.

See hisset den næsvise Kutter!
 Afsted til et glædeligt Spil.
 Den stolteste Kumpen paa Jorden
 vil trodse vort Dannemarks Strand?
 Ha drøit skal han tugtes af Norden!
 Thi skynd dig du nordiske Mand.

Lad Danrigets Pundinger knalde,
 som Jorden fra sorteste Skye.
 Lad Stymperne zittre og falde,
 brat førend de vover at knye.
 Spar ikke det blankeste Pandser.
 Hver Nidding fortienner at døe.
 See vel til at ikke du standser,
 før rød du har farvet vor Søe.

Tænk aldrig at de er for stærke,
 fordi de er flere end vi.
 Een Danske, det vel du maa mærke,
 kan kufte af Engelsmænd ti.
 For Nørdbøens knyttede Næve
 naar ret han alvorlig blev vred,

har kiere Folk maattet bære.
 Det nok du af Krønniken veed.

Med Seier tilbage du vende
 til Hæder min nordiske Ven.
 Bleg Britte du fra os skal vende
 for aldrig at komme igien.
 Paa atter slig Frokost at smage
 du neppe gjør meer dit Bestik.
 Du glemmer vist ei dine Dage
 de Arter Skiertorsdag du fik!

See, Jomfrue Georgine! er hun der?

Georgine.

O Jakob!

Jakob.

Men vi sidder hen saa sorgfuld
 og støtter Hovedet paa sine Hænder?
 Vor Herre hjælper nok. Ih det var ild
 isald hun skulde være trøstesløs,
 mens hele Byen er ved roligt Mod.
 Selv jeg er glad! Selv jeg, som havde dog
 nok Aarsag til at være meest bedrøvet.

Georgine.

Du, gode Jakob?

Jakob.

Ja det veed vor Herre!

Hvad synes hun en gammel Karl maa føle,
der selv har været Svemand mange Aar,
mens her var Fred og Rolighed i Landet,
og nu maa sidde fiønt bag Kaffeovnen,
naar endelig det bryder løs engang?

O Jomfrue! jeg har grædt de salte Taarer.
Der gik jeg op til Manden, hvad han hedder,
som deelte Penge ud til Svemandshyre.
Hør! sagde jeg, jeg er en gammel Gut,
men rast og rørig som han seer min Herre.
Nu hører jeg at Kongen ønsker Folk,
som kan forsvare Danmarks gamle Rige.
Her er jeg, vil han ha'e mig, saa staae til.
„Hvor gammel — spurgte han — er du min
Broder?”

Lidt over tre og treds! var min Ord;
men hvad vil det forslaae for danske Svemand?
Jeg tiente Kongen fyrgetyve Aar,

saa fik jeg Løbepas; men seer han vel,
 nu har vi Krig, nu er det noget andet!
 Hør veed han hvad, lad han mig kun gaae med!
 See om han gjorde! „Gamle, sagde han,
 Du er for svag, du skal ei meer forsvare,
 de andre skal forsvare dig, see her
 der har du Penge, hvis du ellers trænger.”
 Ja — sagde jeg — han skal ha'e mange Tak,
 men sine Penge kan han selv beholde,
 jeg trænger ei, jeg er hos gode Folk.
 Lad mig gaae med, og giv de femten Daler
 til dem der blive skudt til Krøblinger!
 Saa trykte han min Haand og sagde: „Jakob!
 du er en ærlig Dansker, men gaae din Vej,
 vi kan ei bruge dig, du er for gammel!”
 Den Onde tordne! tænkte jeg og gik.

Georgine.

O Jakob! Manden havde ganske ret!
 Thi denne Stund! den fordrer Unglingskraft;
 den fordrer Mod og Broderkierlighed!
 Det føles ifkun varmt af unge Hjerter!

Jakob.

Ja, hun maa sagtens snakke om de Unge!
Den brave Vilhelm Halvorsen — han gif;
og Staalbye med. Det er en herlig Gut!

Georgine.

En ædel, ædel Mand!

Jakob.

Ja det forstaaer sig!
Og der er mange mange fleer som han.
Hør veed hun hvad? De Danske er kun faa
men hun kan troe de lære Engelsmanden
hvor David kjoebte Ollet! Vil hun troe?

Georgine.

O gode Jakob! hvis min Broder faldt!
Hvis Staalbye . . .

Jakob.

Ja du gode milde Gud!
Den Ting kan ingen Moders Siel forsvære;
thi hvor en Kugle kommer bruger den

just ei at gjøre mange Komplimenter,
der ta'er den alting med sig løst og fast.

Georgine.

O Gud!

Jakob.

Maa Jomfrue! Hun maa ikke græde!

Georgine.

O hvis de faldt! og hvis man bragte dem
livløse, blege, svømmende i Blod

Jakob (med Varme).

Saa gif jeg som jeg stod til Batteriet
og hialp at hævne deres ædle Blod.

Hør gode Jomfrue! Hun maa ikke græde.

Og veed hun hvad? Jeg kiender lidt til Tingen;
jeg har nok mærket een og anden Gang
at Staalbye

Georgine (forfækket).

Staalbye! Gud hvad har du mærket.

J a k o b (seer sig omkring).

Her er dog ingen? Gode Georgine
 jeg — har et Erinde! — Mei! — det var Løgn!
 Jeg har det ei; men det er ligemeget.
 Det trøster hende dog i hendes Kummer;
 og — kommer Staalbye hiem, saa er det giort;
 saa sparer jeg ham for Uleiligheden.

G e o r g i n e (Kielvende).

Hvad er det Jakob!

J a k o b.

Hun har sagtens mærket
 at han har altid holdt en Hoben af mig.
 Jeg vaaged' over ham da han var syg.
 Det var min Pligt, han holdt det for Belgierning.
 Hør! sagde han igaar da han gik bort,
 og det var første Gang jeg saae ham græde,
 Jeg elsker Pigen af min hele Siel.
 Jeg kan ei sige det, jeg er kun fattig
 kun Lieutnant, men jeg elsker Georgine
 meer end mig selv. Hør nu min gode Jakob!
 Det siger jeg dig i Fortrolighed,

og tie dermed saa stille som en Muur,
 ifald jeg kommer levende tilbage.
 Men falder jeg i Slaget Kammerat!
 saa trykte han min Haand ved Graad i Diet,
 da siig den ædle evigkiere Pige
 at i min sidste Stund var Danmarks Vre
 og hun min Tanke!

Georgine (usigelig glad).

Kiere, kiere Jakob!

det sagde Staalbye?

Jakob (godlidende).

Ja han gjorde Jomfrue!

Georgine.

Gud er det sandt!

Jakob.

Jeg farer ei med Løgn,
 det veed hun nok. O kiere Georgine!
 hun skulde bare seet ham, hvor han stod.
 Hør! sagde jeg, gaae de kun hen til Pigen
 og siig det selv; de lider ikke Skibbrud

ifald jeg ellers kiender Grunden ret
i hendes Hierte! Nei, det turde han
paa ingen Maade. Jakob! sagde han,
selv hendes Broder tør jeg ei fortroe det
hun er en riig, en skøn, en ædel Pige!
og hvad er jeg! Danskt Sæemand! sagde jeg
og hvad kan den Mamsel forlange mere?
Bliv ikke vred, men det er mine Ord!

Georgine.

Jeg vred! O fiere, fiere Jakob! O!
Du — glæder mig! Du — o jeg kan ei tale —
Mit Hierte . . .

Jakob.

Jeg begriber hendes Mening.
Jeg har jo ogsaa været ung engang!
Skönt det er noget længe siden. (Det snyder stærkt).

Georgine.

O Gud! hør! hør! Det er en rædsom Stund!

Jakob.

Ja vist . . . Men — for at komme til det
andet;

Han gav mig ogsaa noget, som jeg skulde —

Georgine.

Hvad er det, Jakob! Skynd dig, giv mig det.

Jakob.

Nei det gaaer ikke an! Han har forbudet —

Georgine.

Nu veed jeg jo dog alt!

Jakob.

Ja, det er sandt!

Har jeg sagt A faaer jeg vel sige B.

Han regner det vel sagtens ei saa naer,

naar han faaer høre . . . Men saa maa hun love

at være ret en god og artig Pige,

og ikke være bange! Hører hun?

Georgine.

Det lover jeg! Det lover jeg dig gierne!

Jakob.

Her er en Ring, og her . . . her er en Haarlok.
Der har hun begge Dele.

Georgine (griber det og trykker det til sine Læber).

Søde Gave!

O Georgine lykkelige Pige!

Du elskes af den Edelfste igien.

Han som du neppe troede var din Ven,

han som i Kampen staaer for Danmarks Rige.

O naar han stredet har for Landets Vre

da skal min grandselsøse Kierlighed

hans Tak, hans Glæde, hans Belønning være.

Navnløse Fryd! O Himlens Salighed.

Jakob.

Der kommer nogen. Det er hendes Fader.

Georgine (stiuler sin Gave).

De Forrige. Halvorsen (kommer ind
med en Riffert i Haanden).

Halvorsen.

Nu Værn! nu gielder det, nu gielder det.
Nu stiger Kanonaden til sin Høide.
De staaer i Ild og Blod de brave Danske;
og de har tifold Magt at kiempe mod;
men de er tappre. Det er Dannemænd
sem strider. Ha det viser de idag.

Georgine.

O hvorfor træder altid Magten over
paa Uretfærdighedens Side!

Jakob.

Nu!

hvorledes gaaer det Herre?

Halvorsen.

Gode Jakob!

Jeg mangler Ord. O mine brave Brødre!
som Løver stride I for Danstems Væ.

Jeg har seet alting! alting fra Altanen.
 O lad der komme nogen oftere
 og sige at der ikke længer skeer
 Mirakler nu tildags, ved Himlens Gud
 i Dag udretter Dannemark Mirakler!

Jakob.

Maa Jomfrue! Hører hun?

Halvorsen.

Den Stolte raser!

Der regner Rugler fra hans lange Skare,
 mens man kan tælle Skuddene fra os.
 Ha lad ham snyse, lad ham ikkun kigle
 sin Harme paa de Danskes Bei til Roes
 det danske Hav; snart læges Bølgerne
 af dens Saar og andet ei han saarer.
 Hans Raserie tillader ei at træffe.
 Den sande Helt kun strider mandig rolig,
 det viser Dansken, hvert et Skud er sigtet
 det bringer med sig Rædsel, Straf og Død.

Jakob.

Hvad sagde jeg? Jeg kiender mine Folk.

Halvorsen.

Min Datter! Du maa ikke tabe Modet.
Du er en Pige, men dit Hierte bør
ei skielve nu, mens ene Britten skielver.
Kan du forfærdes ved den dierve Torden,
som buldrer Danmarks Vre over Jorden?

Georgine (i hans Arme).

O Fader! Fader!

4.

De Forrige. Carl.

Georgine (iler ham imøde).

Carl! Hvorledes gaaer det!

Carl.

Hvordan det gaaer? Som det har aldrig
gaaet!

En Guddom svæver over Kjøbenhavn.

(2)

Al Smaaahedsaand, alt Nag er dræbt i Dag;
 thi Tordenen paa Danmarks Kongedynb
 har brudt Forholdets kolde snevre Lænker.
 Den gamle Aand er vaagnet af sin Dvale.
 Hver Dans du møder gaaer med faste Skridt,
 med Stoltthed, Varme, Venfkab i sit Blik.
 Smaainteressier frydses ikke mere.
 Det stærke Gl.vind ved hver Broders Velte
 bevidner at hvert enkelt Individ
 kun sigter til eet Maal: til Danmarks Hæder.
 En hellig Taushed ruger over Byen,
 kun afbrudt ved de dumpe Tordenskrald.
 Hver Bod er lukket i og alting tier,
 som minder os om Livsnødvendigheder.
 Der higes efter intet uden Vre,
 men Vre higer ogsaa alle efter.
 Fortrolig gaaer den Arme med den Rige
 den Høie med den Lave Haand i Haand.
 Hvert Blik er mildt, hvert Haandtryk varmt og
 velmeent.
 Frygt er et nedrigt, et foragtet Navn.
 I Krigersflokkene, i Hospitalet

staer Mod og Tapperhed og Nationalsaand
paa alles Pander.

Halvorsen.

Ret, min brave Søn!

Din Varme glæder mig.

Carl.

O Fader! seer du
jeg havde ret, hvergang jeg sagde: Cimbren
kan slaae endnu som under Hengst og Horst.
Du rystede paa Ho'det!

Halvorsen.

Stille! Stille!

Carl.

Forlad mig! Jeg er ude af mig selv
af — Ha hvad kalder jeg det! Ligemeget!
Saa meget veed jeg at jeg er i Dag
langt større end jeg nogensinde var,
fordi jeg føler mig at være dansk.
Jeg stod ved Stranden: Thurah er blesseret
gik Rygtet, han kan ikke kommandere.

Da traadde frem den dierve Schrødersee
 for Danmarks ædle Frederik og bad:
 Lad Du mig gaae for ham. Han gif den Brave
 til Heltedød; thi Fiendens første Kugle
 nedknuste ham.

Halvorsen.

Hist signe Gud den Edle!

Carl.

Og hver en Dansk, som falder for sit Land.

Alle.

Og hver en Dansk!

Carl.

Ret saa! O lad os bede
 da selv dog ei vi er saa lykkelige
 at kunne kiempe med. Her er en Sang,
 som blev i Morges givet vores Corps
 paa Ridebanen. Tonen er bekiendt.

Halvorsen.

Kom med den.

Carl (dele Exemplarer ud).

Her! Du spiller Georgine.
Du synger ogsaa Jakob?

Jakob.

Det forstaaer sig,
for mine Kammerater giør jeg alting.

H y m n e.

Retfærd's Gud hør vore Raab!
Almagts Gud hør vore Haab!
Styrk den ædle Heltefare
hist som trodser Dødens Fare.
Laan dem Gud din Styrkes Skjold,
at de trodse Magt og Vold.

Lad vor Roes i høie Chor
singes af den hele Jord.
Faldne Kiemper's Dødsfund være
Fodslen for den danske Ere,
o da er din Død saa skøn,
Danmarks faldne Heltesøn.

Men vor Gud du er jo god,
 Skaan det ædle Danske Blod.
 Ei den laurbærklædte Vaare
 vædes af Forladtes Taare!
 Lad os farne varmt igien
 Søn og Fader, Mand og Ven!

Da skal vi takke dig Gud! Mægtige! Høie!
 Da skal det soulinende Hierte, det svømmende Die,
 bævende Læber og stammende Tunge
 jublende svinge:

Takket være Jehova!
 Takket være den Stærke!
 Takket være han som hjælper i Fare.
 Han som omsøøver den Ædle!
 han som beftærmer Retfærd og Dyd.
 Takket, priset af sønlige Læber.
 Jehova! Jehova!
 Almagts Gud!
 og Retfærds Gud!
 og Danmarks Gud!
 Tak og Ære i Evighed!!

(Naar Hymnen er til Ende, synke alle nogle Diebslike hen
i høitidelig Tausshed. Skuddene ere sagtmede).

Halvorsen.

O Børn! nu er det mig saa let om Hjertet.
Gud hører os. Jeg har et sikkert Haab.

Carl.

Jeg med!

Georgine.

Jeg med!

Jakob.

Ja det er jo naturligt.

(man hører Allarm paa Gaden).

Carl.

Eys! Hvad er det! (gaaer til Vinduet) Man
bringer en Blesseret
herhid.

Georgine.

Min Gud!

Jakob.

Det er en Officeer.

Hvad nu! Herind? (han og Carl styrte ud).

Georgine.

Herind! (hun skyder næsten i Afsmagt paa en Stof).

Halvorsen (angstelig).

Mit Varn! Min Georgine!

O fat dig — jeg kan ikke trøste dig.

Jeg trænger selv til Trøst. Jeg har ei Mod.

Jeg er en gammel Mand! Min Levetid
er soundet hen i Fredens milde Døe.

Saa stærke Optrin er jeg ikke vandt til.

Var det min Søn! min Vilhelm! Store Gud!

Georgine.

Og var det Staalbye!

Halvorsen.

Staalbye er mig fier;

men Vilhelm er mig fierere, det er
min ældste Søn, min Stolthed!

Georgine.

Fader! Fader!

Jeg elsker Vilhelm! Vilhelm er min Broder;
min gode, sømme, haabefulde Broder!

Men var det Staalbye! O i hvem det er,
 saa knuses dette arme Pigebryst!
 Thi Fader, jeg vil aabne dig mit Hjerte!
 Jeg elsker ham! Og Staalbye elsker mig.
 Han elskte mig og taug, af Frygt af Pligt.
 Han elskte mig og taug og gif i Døden.
 O Fader! Fader! Føler du med mig?

Halvorsen (inderlig bevæget).

Ja, Georgine!

5.

De Forrige. Carl og Erik fører
 Wilhelm Halvorsen ind. Han er
 bleg. Armen har han i et Klæde.

Carl.

Se, min Fader og min Søster!
 Jeg bringer Eder een af Heltene.
 Der staaer han i sin sande Hæders Dragt.
 O Broder, jeg misunder dig din Lykke!

Det blodbestænkte Klæde om din Arm,
 er mere værd end alle Ordensbaand.
 Dit røde dybe Saar er mere skönt,
 end nogen med Demanter krandset Stjerne!

Georgine.

Min Broder! Vilhelm! Kiere, kiere Vilhelm!
 Du er saa bleg! Dit Saar . . .

Vilhelm.

Er ikke farligt.

Det har udmattet mig kun lidt, og vores Skib
 er . . .

Erik.

Hør, bliv ikke vred Herr Lieutenant!
 men han maa ikke snakke, hører han?
 det taer paa Kræfterne. Hør veed han hvad,
 lad han kun mig fortælle alleting.
 Seer I godt Folk, min Lieutenant er vel saaret,
 men derfor maa I ingenlunde troe
 at han er vendt tilbage. Dette Saar
 det fik han strax i Slaget allerede.

Men da vi ikke havde fleer Kanoner,
 at lære Engelsmanden Mores med,
 saa satte vi Chalouppen ud og gik
 tillands igien. Men førend det stod paa,
 saa kan I troe at det gik artig til.

„Herr Lieutenant! nu har vi kun tre Kanoner!”

„Saa Skyd med dem I brave Kammerater!”

Vi skød og skød og ligesom vi skød
 saa kommer der en Kugle fæende
 og slaaer Kabussen af mig sans fagon!

Om! tænkte jeg, vil Britten lære os
 paa den Maneer at være høflige,
 saa taer han feil. Jeg tog der paa igien
 og lod ham lugte Luntten. Det gik skrap.

Og rigtig nok har Erik Skram et Hjerte
 saa haardt som Staal, som salig Moder sagde,
 men ikke destomindre trilled dog
 de klare Taarer ned paa mine Kinder,
 alt som jeg saae at Britten piller bort
 lidt efter lidt de brave Kammerater!

„Herr Lieutenant! nu er der kun een tilbage!”

„Saa Skyd med den!” Vi skød indtil den sprang.

„Nu har vi ingen fleer Herr Lieutenant!”

Da tog han Hatten af den brave Gut,
og svang den om og raabte: „Leve Kongen!
og Dannerflagets Ere! Vi har gjort
hvad vi har kunnet! Gud staae Danmark bi!”
Det samme raabte vi, ja om det var
de Kvæstede, som laae i Blod paa Dækket,
saa raabte de med mandig Røst det samme.
Nu er vi her!

(Under denne Steplik har man givet Wilhelm en Strol).

Salvorsen (tage hans Haand).

Min Søn! Jeg græder fælden.

Nu græder jeg — af Følelse! af Fryd!

(griber ogsaa Eriks Haand)

Tak for jert Mod og for jer Tapperhed.

I Eder signes hver en ædel Dansk.

Erik.

Selv Tak!

Wilhelm.

O Fader! sig hvad har vi gjort?

Hin overvælder man os med en Røes,

som ei vi har og aldrig kan fortjene.
 Hvad har vi vovet? Livet for vor Kæ-
 og for vort Fædreland. Det havde vist
 hver ærlig Broder om han havde været
 paa samme Sted som vi. Fortiener jeg
 at takkes fordi jeg er lykkelig!

Carl.

Tie Wilhelm! Seer Du! Jeg kan ikke tale;
 thi disse Blodstænk her, de har en stor,
 en egen Birkning paa mit vilde Hjerte!
 Det Blod er rundet for mit Fædreland.

Wilhelm.

O Carl! det Blod du kalder Hæderstegn,
 det tynger mig med Kummer ned til Jorden.
 Hvi er jeg quæstet! See her sidder jeg
 og hører Tak, mens hist i Ild og Blod
 de andre staae og trodse Qual og Mæthed,
 og ane ei den Tak I yde dem.
 O det er skönt at falde for sit Land!
 Et Tordenskrald — og brat det er forbi!
 Og Hymner synges over Heltens Liig,

og Brobertaarer væde Gravens Laurbær.
 Men naar man midt i Kampens Hede blegner,
 lemlæstes og kan ikke stride meer,
 skönt Hjertet banker endnu ligesuldt,
 af nordisk Mod og af en vældig Higen.
 Min Pram var tabt nu vel hvad var det meer,
 hvis ei min Arm og Styrke var det samme,
 saa stod jeg nu med Glæde paa en anden
 og hialp de mere lykkelige Brødre.
 Ha Broder! Danmarks Søn! Gaaftaaer du mig?
 Her sidder jeg med Matheds Lænker bunden
 til denne Stol, imens mit friske Dre
 kan høre hvert et Skud fra Kongedybet.
 Gaae lykkelige Erik! gaae, forlad mig!
 Hielp dine Brødre!

Erik.

Nei Herr Lieutenant!

Nei! jeg vil blive her og hielpe Dem.
 Thi er De ikke ogsaa Eriks Broder?
 Jeg er befalet at opvarte Dem,
 jeg lyder Chefen. Hvad er en Matros

imellem tusind? De er Officeer
 det var en anden Sag; De gjorde meer
 end lade, skyde, meer end simpelt Mod
 formaaer; De brugte Snildhed, Klogskab,
 skarpsindigt Vlik, de oversaae det Hele
 og indgiød andre deres Helteild.

Jeg savnes ei! Kom nu I gode Folk.
 Han maa forbindes om; det er ei let
 nu strax at faae en Løge fat, men jeg
 har øvet mig i denne Konst paa Dækket.

Halvorsen.

Følg med min Søn i dette Kabinet.
 Du Georgine bliver her tilbage.

Georgine.

Min Fader!

Erik.

Somfrue! Herren der! har Ret.
 Bliv her! Hun er ei vandt til at see Blod.

(Halvorsen, Carl og Erik følge Wilhelm ind i
 Kabinettet ved Siden).

Georgine (bliver ene tilbage).

Ei vandt til at see Blod! O Gode Gud!
 Det er forbi! Al Glæde er forbi.
 Han døer! Og Staalbue? O han er vel død!
 Hvad skal jeg længer her? Ha grumme Skiebne!
 Forræder, som bedrager følesløs!
 See Vaaren bryder mild og venlig frem,
 og skienker Blomster — o til deres Grave!

Snart kommer Vaaren da skal jeg gaae,
 mens Aftensangsklokkerne klinge
 didud hvor de sorte Gravfors staae,
 og græde mangen en Time;
 og sætte en Krands af Kierminde,
 mens varmt mine Taare rinde
 og frandse Vilhelms og Ludvigs Grav,
 som faldt paa det danske Hav.

Naar Vandreren kommer mig da forbi
 og seer mig saa bleg og saa ene,
 da skal han forlade bekiendte Stie

og nærme sig Gravens Stene,

„Skion Jomfrue hvor kan Du græde?

Det sommer Ungdommen Glæde

See jeg er glad skönt ved knudret Stav,

jeg bøier mig mod min Grav.”

Da skal jeg smile saa veemodsfuld

og sige: „Min Glæde er svunden!”

Og pege ned paa det sorte Muld,

hvor nys min Taare er runden.

„O Gamle! see Maanen smiler

saa bleg hvor min Elskede hviler.

Hør Vinden over den grønne Bang!

Der hvidsler min Dødningsang.”

7.

Staalbye kommer ind. Da hun seer ham, styrter
hun i hans Arme.

Georgine.

Der er han! Store, gode Gud! der er han!
Min Staalbye! Min! Han lever! Staalbye lever
for mig! For Georgine! Salighed!

(3)

Staalbye.

Umuligt! Pige! Pige! Georgine!
Du elsker mig! Du

Georgine.

Sa jeg elsker dig!
(lang Omsavnelse).

Staalbye.

Salige Dag!

Danmarks og min Lykksaligheds Dag!

Fra Vaabenbrag,

fra de glatte Lag,

for den gode Sag!

i Elskovs bævende Favnetaag!

Salige Dag!

Georgine.

Himmelske Lyst!

Guddom hæver i min skielvende Røst!

Bryst mod Bryst

med Helten, som slog paa den danske Kyst,

Koners og Værns og Enfers Trøst!

Himmelske Lyst.

Staalbye.

Swimlende Nu!

Men Pige . . . Pige . . . Jeg rives hen!

Du nævnte en Helt! Ham elsker du
dit Hierte hæver for Landets Ven!

Georgine.

Ja høit hæver for Danmark mit Hierte sig,
men stærkere, høiere dog for dig.

Staalbye.

O Vished! Vished! Hun elsker mig.

Begge.

Evide Straale, som Hierterne tænder!
Iue i vort Die og brænd i vort Bryst.

See vi oprække de takkende Hænder,
til ham, som gav Støvet sin ædelste Lyst.

Evide! Gode! Almægtige! Høie!

Favnede knæle vi her for dig ned.

Læs i vort Hierte og skue i vort Die
din Tak og Serafernes Salighed.

Staalbye.

O hvorfor flød ikke denne Ild
 i mit Blod paa Kampens Stund,
 da Ruglen feg mig forbi saa vild
 som en Guldmaane: rød og rund!
 Da tynge Veemod mit Hierte ned;
 jeg ønske med Kummer at følge
 i de henfarne Brødres blodige Fied,
 som sank i den rødmende Bølge.
 Jeg stred for min Død og for Danmarks: Frel
 og slog som en Mand i Nor,
 men havde jeg stridt for din Kierlighed
 da havde jeg slaet som Thor!

Georgine.

Du som har mildnet Kiempernes Harmel
 lad i Dag hver danske og hver ædel Mand,
 naar han forlader den rygende Strand
 takkes henrykt i Elskovs Arme.
 Naar Folket en Krands om hans Finding vinder
 af Laurbær fordi han os Vre tilvandt,

lad da en Pige med blussende Kinder
indslynge Myrtherne deriblandt.

B e g g e.

Du som formilder Kiempernes Harm
lad i Dag hver Dans og hver tapper Mand,
naar han forlader den rygende Strand,
trykkes henrykt i Elfsøvs Arme!

3.

De fra Kabinettet komme ind. Wilhelm Salvorsen
slyder i Staalbys Arme.

S t a a l b y e.

Min Wilhelm! Hvæstet?

W i l h e l m.

Sadret! Uden Fare!

Du mangler intet, og er her? Saa veed
jeg vist at Slaget er forbi; thi ellers
var du her ei.

Staalbye.

Min Broder Du har ret!

Jeg nød den Fryd at staae paa vore Blokke,
at see den stolte Britte tie, hidse
det hvide Flag og at begiere Stilstand.

Wilhelm.

Ha Hurra!

Carl.

Hurra! Danmark har vundet
en evig Ere. O I ædle Brødre!

9.

De forrige. Jakob kommer ind fulgt af en
hob Borgere, Studenter,
Landsoldater o. s. v.

Jakob.

Haa Born! Kom I kun ind! Min Herre
tager

det ikke ilde op! Kom I kun ind.

De gode Folk! De hørte at her var

to Officerer af vor Defension,
 saa ønske de at see og takke dem.
 Her er de brave Gutter! See kun paa dem,
 saa kan I med det samme faae at vide
 lidt meer Besked.

Halvorsen.

Velkommen mine Brødre!

Jakob.

Der har jeg atter løbet som en Nar!

Halvorsen.

Hvordan!

Jakob.

Hør Herre! det er ingen Sag
 at holde sig i Skindet, naar man ei
 har selv eengang hørt med til Orlogs, seer han!
 saa kan man bide til man bliver kaldet.
 Hvad mig angaaer da var det mig umueligt.
 Da vores brave Lieutnant kom herhid
 saa bleg og blodig, paa min Siel da løb

det mig for hedt og foldt i Naren;
 da fløede mine Fingre alt for bandsat.
 Ha! tænkte jeg, du skal dog løbe ud
 til Batteriet, du faaer sagtens Lov
 at slippe over; og saa var min Tanke
 at blive der til Slaget var forbi.
 Men see saa har de andre været der
 saa godt at Engelsmanden sender os
 en Parlemisfrangois — en Pharisæer —
 hvad veed jeg hvad det hedder. Eigemeget!
 Af Menne skel igh ed forstaaer sig selv.
 Og rigtig nok er vores Defension
 i Skuddermudder. Kan det være andet?
 Thi skönt det Danske Helttemod er af
 en anden Dei end det almindelige,
 saa har vi dog som andre Rixd og Blod;
 og Plankerne i vore gamle Skrog
 staaer ei for Skud, thi vi kan ikke here.
 Om een er nok saa stærk saa bliver han
 dog træt, naar han er om at banke ti.
 Den Ting er ligesrem som Fod i Høse.

Staalbye.

Nu har vi Fred i fireogtyve Timer.
Men fireogtyve Timer svinde snart,
saa vinker Eren atter os til Bærgel!

Mængden.

Ved Gud den skal ei vinke os forgieves!

Carl.

Den Hre Danmark vandt i Dag, den skal
vi ei i Morgen tabe.

Staalbye og Vilhelm.

O den skal

vi aldrig tabe.

Alle.

Aldrig! Aldrig! Aldrig!

Søemændene.

Hvor Christian, Juul og Tordenskiold stod,
paa det danske Hav, i Ild og Blod,
udødelige ved diervt at ramme —
der gjorde de Yngre idag det samme!

Og evig skal Mod for sit Fædreland
 befiele hver Æhelt og ædel Mand.
 For Danmarks Slag og for Danmarks Ære
 med Glæde vort Liv opofret være!

B o r g e r n e .

Med velmeent Higen i Fredens Tid
 vi gavne vort Land med vor Kunst og Flid;
 og troe at Ærens flagrende Fane
 vaier ogsaa paa Stræbsomheds næisomme Bane?
 Men naar vi forstyrres af truende Magt
 da smile vi alle saa uforsagt,
 og fæste vort Bærtsøi og gribe til Sværdet,
 og slaae for vort Fædreland uforsærdet!

S t u d e n t e r n e .

I det Land som ei agter Kundskab og Smag,
 ruger evig Nat, bliver aldrig Dag!
 Forædling er Menneskets stolte Higen.
 Gud værdig han bliver kun ved sin Stigen!
 Thi vandre vi rolig ad trange Stie,
 men kommer en Voldsmand da kiempe vi!

Som Fredrik den Tredies hædrende Sorte
skal vi lyne i Stadens gældende Porte!

Landfoldaterne.

Det Mod som udmærked den gamle Helt
har endnu sit Hiem ved det danske Belt.
Ha Brødre griber med Fryd til Vaaben!
For dem dvænde Kiempe er Himmelen aaben
Vore Fædre hiemme med Lee og med Pleil
ere øved' og neppe vil træffe feil.
Den som vor Fred og vor Ret vil krænke
med hans Blod skal vi Daniens Strand bes
stænke!

Almindeligt Chor.

(Alle give hinanden Hænderne)

Her staae vi smilende Haand i Haand,
forenet ved Dyd og ved Borgeraand!
Med Staal ved vort Velte! Med Ild i vort
Diel!
Med Mod i vort Bryst! Tilsmilt af den Høie!

Her staae vi i trofaste Farnetag!
 Vort Løsen er: Gud og den gode Sag!
 Hvor findes paa Jorden den nedrige Vælde,
 som tør prøve denne Kolos at fælde??

